

Путин добија партију на Блиском Истоку

Проф. др. ТЕРАНИЋ
окт. 2, 2015

Кисинџер и Бжежински, у спрези са банкарским картелом, главни су креатори идеје о редукцији становништва на сјеверу Африке и Блиском Истоку, као и свих политичких операција против Руске Федерације.

Њихова је идеја да су кризе и сукоби идеално средство за стварање новог свјетског поретка, при чему као примјере наводе збивања на сјеверу Африке, хаос у Кијеву, Исламску државу. Наведена жаришта за Кисинџера представљају језгро за стварање новог свјетског поретка, а хаос који се у свијету ствара одговара очувања монополарности, односно позиције Сједињених Држава као једине глобалне силе. У том циљу је пројектована и нестабилност Балкана, која треба да доведе до нејединства у ЕУ, а што би, према плановима скројеним у Билдерберг групи и Савјету за вањске односе, довело до цијепања ЕУ на источну и западну, као и до неминовног пада евра.

Кисинџер даје умирујуће и логичне изјаве и анализе у реномираним медијима као што су Вашингтон пост, Форин аферс и Тајмс, али је сугерисао својој влади да се не обазире на ставове које он јавно износи у текстовима и интервјуима у којима критикује САД да желе рат са Русијом, јер је он мишљења да Русију треба нападати. Кисинџер је влади САД изнио план по којем Русија дугорочно нема шанси за опстанак и да ће се у немирима распасти до 2020. године, као и да ће Путин до тада отићи са власти. Кисинџер сматра да у хаосу и кризи који ће погодити Русију, она неће моћи да употреби савремено наоружање, а да ће САД до тада пронаћи одговор на сајбер ратовање и ратне операције у космосу, у чему тренутно Русија доминира.

По Кисинџеру треба наставити са санкцијама и општом изолацијом Русије, а он истиче и да је веома важно да падне Дамаск, јер након тога руска морнарица неће имати гдје да уплови на Медитерану, а путеви према Ирану и Кавказу биће отворени за нове ратне операције.

Кисинџерова креација, велики мигрантски таласи, код креатора Исламске државе већ су створили утисак да ће захваљујући мигрантима југ Балкана бити исламизиран, те су стога мапе Исламске државе ревидиране, као и редослијед приоритета. Зауостављене су припреме за рат у западној Македонији, а што је требало да се манфестује поновним упадима терористичких група.

Приоритети у смислу наредних ратишта су БиХ и Кавказ.

Борци Исламске државе поријеклом из БиХ, са Косова, Албаније и Санџака добили су смјерницу да „чим падне Асад“, крену у БиХ и ослободе је од невјерника.

Појас између Турске и Кавказа, првенствено Чеченија, је други приоритет Исламске државе. Након подизања устанка у Чеченији, сукоб би се пренио у Дагестан, а потом и на друге дијелове Руске Федерације на Кавказу, настањене већинским муслиманским становништвом. Иначе, овај појас је богат нафтом и гасом, а преко њега су пројектоване и трасе руских нафтовода према Турској и ЕУ.

Међутим, Сирија ће вјероватно као земља и као појам, ући у историју. Амерички геостратези су се прерачунали, не само када је ријеч о Сирији, већ и о Украјини.

Ни Пољска ни Њемачка не показују нимало жеље да подрже балтичке земље у конвенционалном рату са Русијом. Санкције су Русији донијеле невоље у виду топљења девизних резерви и пада животног стандарда, али је Путин Русима вратио понос и свијест да је Русија поново постала империја која је уз бок Сједињеним Државама.

Пали су у воду и други планови, као што је покушај Британаца да коришћењем египатских обавјештајаца, који су из државне службе уклоњени због блискости са Муслиманским братством, овладају Синајским полуострвом. Од њих се очекивало да подрију Ел Сисија уништавањем инфраструктуре, да нападом на туристе и туристичке објекте развију шире операције у циљу заузимања Синаја, а што је, опет, увод у овладавање Суецким каналом и контролу над Црвеним морем и Ормуским тјеснацем, чиме би Ирану био онемогућен транспорт нафте.

Међутим, сви сценарији који се односе на Сирију, пали су у воду када су се на аеродрому Летакија изненада појавили руски ловци Сухој 27 и бомбардери Сухој 24, као и хеликоптери Камов 50. Уз снажне противваздушне системе, чијим инсталирањем је Вашингтон био немало изненађен, ситуација на Блиском Истоку је драматично измијењена. Као резултат наведеног услиједили су помирљиви амерички и британски тонови и став да није императив да Асад оде са власти, већ да је најважније с Русима постићи договор о борби против Исламске државе. Томе је претходила и пропаст псиоп операције која је требало да послужи као повод за бомбардовање Дамаска. Ради се о измишљеној причи да су владине снаге употребиле гас и да је на тај начин убијено 1000 људи. Обама је тврдио да има право да бомбардује Сирију како би заштитио опозицију и напао Исламску државу, и да се може укључити у рат без претходног позива од актуелне власти или одобрења УН.

Обама није успио да убиједи Конгрес у наведено, па је добио хладан одговор да више нема глупих ратова. Тако је отказано припремљено бомбардовање Дамаска. Противљење Конгреса Обаминој политици испољено је и приликом расправе о већ договореном споразуму са Ираном. Преовладало је мишљење да споразум служи за једнократну употребу, како би се Иран одвојио од Руса и приволио да удаљи Хезболах и шиите од одреда Ал Нусра. Одбијању споразума са Ираном свакако је допринијело 600 израелских лобиста који су у Вашингтону били врло активни на овој теми.

Што се тиче Сирије и Асада, сада су потпуно безбједни и само је питање времена када ће владине снаге ослободити цијелу територију Сирије. Ни од договорене „тампон зоне“ уз турску границу, више нема ништа, а ускоро ће се показати да је тзв „сиријска опозиција“ измишљен појам, иако Вашингтон упорно инсистира да Асад преговара са „опозицијом“. Када би терористе Асад прихватио као опозицију у ушао у преговоре са њима, услиједио би наставак преговора у Савјету безбједности УН, док се не би постигао договор о признању двије легитимне стране, којима би се придружила Ројава. Све би то довело до подјеле Сирије на три дијела или ентитета. Да ли Асад треба да рјешава Курдско питање? Да ли би у том случају сва три ентитета наступила на јединственим изборима? Да ли би се бројали гласови „из врећа“ пристиглих из избјегличких кампова у Турској? Вјероватно би из Вашингтона дошао и приједлог о коалиционој влади Асада и тзв. опозиције, по узору на македонску матрицу Груевски – Заев.

Потези које Русија повлачи у Сирији указују да Путин зна да су након Сирије сљедеће мете Кавказ и Иран.

Рат на Кавказу и његовом залеђу означио би хватање Русије у клијешта, и наставак њене даље изолације.

Напад на Иран био би напад на руског савезника на Кавказу и у Чеченији.

Што се тиче Исламске државе, Путин боље и од Обаме и од Камеруна зна о чијем се играчу ради и ко води операције.